

Τί σκέψις και περί λαδιού κάθε πρωί και βράδυ,
και μόνο κάποιοι με μυαλά
τά καταφέρνουνε καλά
και σ' όλα βγαίνουν λάδι.

Κι' ἐν μέσῳ τόσων συμφωρῶν και γοερῶς κραυγῆς
ὀλης τῆς ἀνθρωπότητος,
μήτε και ρετινολάβο δεν ἔχεις γιὰ νὰ βγῆς
ἐκ τῆς δυσκοιλιότητος.

Ἀπὸ λιτότητα τροφῆς
πολλῶν βραμοῦνε χνάττα,
ἀλλ' οὔτε κι' ὀδοιγογλυφίς
χρειάζεται σὰν πρότα.

Τί θέαμα θανασίον και μεγαλοπρεπές
τῆς νῆστειας ἢ τρεχάλας,
ἐν τούτοις γιὰ τὰ πρόφια μου λέν ἐπιτροπαις
πῶς γίνονται μεγάλας.

Κι' ὅποταν ἐνωτίζεσαι
γνώμας πολλῶν σοφῶν,
τότε νὰ μὴ σκοτιζέσαι
περὶ τοῦ τί θὰ φῆς.

Τότε δεν πρέπει τὸ φαγι
μόνη σου νὰναι σύλλογῃ
και μέρμνά σου κι' ἔννοια σου.

Τότε χωρὶς φρονιμῆς καὶ
τέντωνε τὴν ἀρίδια
και χάιδευε τὰ γένηα σου.

Μέσα σ' ἴσης φλόγες τῆς φωτιῆς,
μὲς σ' τὸν πλανήτη τῆς ψευτιῆς,
τὸν πλάνο, τὸν ἱνφάμε.

Γνωστοὺς κι' ἀγνωστοὺς σταματῶ,
κι' ἐχθροὺς και φίλους βρωτῶ:
τί διὰ βολοὺ θὰ φάμε;

Τοῦτο και θέμα τῆς νυκτὸς
και θέμα τῆς ἡμέρας
και σ' τὸ Ρωμαῖκο κι' ἐκτός,
και πανταχοῦ τῆς σφαιραῖς.

Ἄταφο νάναι τὸ κορμὶ
ἐκείνου τοῦ φονιά,
πού σ' ἤμαξ ντιουῖνά.

Κι' ἔγιν ἀρία κι' ἀφορμὴ
νὰ πῶσῃ τέτοια πῆναι
παντοῦ και σ' τὴν Ἀθήνα.

Γιὰ τοῦτον οἰκτιρμὸς καινέις...
μέσ' ἀπὸ φλόγες τρομεραῖς
φαντάσματα περνάνε.

Μὲ δάδες τρέχουν Ἐρινυῶς
και σκούζουνε: χλιαρὴς φοραῖς
καταραμένους νάνα.

**Ὅποιοι παραπειθῶ
σκούζει γαῖθουρινά.**

II. — Αὐτὸς δεν εἶναι βλος πῆα,
δέν ἱποφῶρο, βλάμη,
πάνο κι' ἐγὼ σὲ χασαπιά,
δέν βρισκα κρέας δράμι.

Και πρέπει νάχω θησαυρό,
και πρέπει νάχω πλούτη,
και τότε πιθανόν νὰ βρῶ
κανένα παλαιομυτι.

Ἀναστενάω συνεχῶς
και μέσα βράζει πόνος,
ἔλειψε τώρα δυστυχῶς
κι' ἐκείνος ὁ Βερώνος.

Ἀπηύδησα μὲ τοῦ ντιουῖνά, τοὺς πόνους τοὺς ἀσπῆ-
ἀπηύδησα μὲ τοὺς λιποὺν και ξενὸν κι' ὀμοφύλων,
θέλω νὰ φύγω μακριὰ σὲ τόπους ἀπατήτους
νὰ τρώω κρέας τίγρεων, λεόντων, κροκοδειλων.

Θέλω νὰ κλεισῶ γιὰ πολλὰ τὸ στόμα μου τὸ λάλο,
κι' ἂν κι' εἴμ' ἐκ φύσεως σεμνὸς
νὰ περιφραῖμαι γυμνός,
χωρὶς σὰν τὸν προπάτορα πάλλον σικῆς νὰ βάλω.

Φ. — Καλλίτερα δεν εἶναι νὰ πῆς σ' τὴν Κορσικὴ
μὲ τῶν Πατρῶν τὸν Μῆισσ ν' ἀγκαλωθῆς ἐκεῖ,
καλλίτερα δεν εἶναι νὰ πῆς ἐκεῖ, βρὲ βλάκα,
και τὸν Ἐπιτελάχη νὰ βῆς τὸν Σακροῖνα;

Κι' ἔτσι και σὺ νὰ ζήσῃ; μὲ τούτους, πεινασμένε,
σὲ ξένα καθιστάτα,
ὅπου, καθὼς μοῦ λένε,
περνοῦν ζωὴ και κότα.

II. — Καλὰ μοῦ λές, βρὲ Φασουλή... τὸ στρίβω μ'υ-
[στικὰ...]
πηγαίνω πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου μὰς ἐκείνου,
και θὰ συνεννοούμεθα μὲ χρυστογοραφία
καθὼς ἢ τέως Ἀνασσα μετὰ τοῦ Βερώνου.